

רע"פ 3949/21 - יפה טויזר נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 3949/21

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקשת: יפה טויזר

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע בע"פ 36257-09-20 מיום 21.4.2021 שניתן על ידי כב' הנשיאה רויטל יפה-כץ וכב' השופטות יעל רז-לוי וגילת שלו

בשם המבקשת: עו"ד גבריאל פורט; עו"ד ליז זמור

החלטה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' הנשיאה ר' יפה-כץ וכב' השופטות י' רז-לוי וג' שלו) בע"פ 36257-09-20 מיום 21.4.2021, בגדרו התקבל ערעור המשיבה על פסק דינו של בית משפט השלום באילת (כב' השופטת ל' אדלשטיין) בת"פ 51250-08-19. הבקשה ממוקדת בטענה כי יש להורות על אי הרשעת המבקשת.

רקע והליכים קודמים

1. המבקשת הורשעה על פי הודאתה בעבירת סחר בסמים בצוותא לפי סעיפים 13 ו-19א לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973 בצירוף סעיף 29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977. על פי עובדות כתב האישום, ביום 23.6.2019 שוחחה המבקשת עם סוכן משטרה, וסיכמה עמו כי תמכור לו סם מסוג חשיש בתמורה ל-2,400

ש"ח. היא הורתה לו להגיע אל מקום מפגש. בהמשך נפגש הסוכן עם נאשם נוסף, קיבל מידיו סם במשקל 92.34 גרם, ושילם לו את הסכום במזומן.

2. בעניינה של המבקשת הוגשו ארבעה תסקירי שירות מבחן. מן התסקירים עולה כי המבקשת נעדרת הרשעות קודמות, בעלת נסיבות חיים קשות ומורכבות וכי היא סובלת מבעיות רפואיות משמעותיות. נמצא כי החשש לביצוע עבירות נוספות בתחום הסמים אינו גבוה, בשים לב לסיכויי השיקום המשמעותיים. לפיכך, המליץ שירות המבחן על ביטול הרשעתה של המבקשת.

3. בית משפט השלום מצא לקבוע מתחם ענישה הנע בין מאסר קצר שיכול וירוצה בעבודות שירות לבין 8 חודשי מאסר בפועל. ואולם, לאחר שבחן בית המשפט את אפשרות אי הרשעתה של המבקשת, לאור השיקולים אשר הותוו בע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 (1997) (להלן: הלכת כתב), נמצא כי יש מקום לאמץ את המלצת שירות המבחן, ולהורות על ביטול ההרשעה. לצד זאת, השית בית משפט השלום על המבקשת 200 שעות של"צ וצו מבחן לתקופה בת 12 חודשים.

4. המשיבה ערערה על פסק דין זה לבית המשפט המחוזי, וערעורה התקבל. בית משפט קמא מצא כי עניינה של המבקשת אינו עומד בתנאי הלכת כתב, בשים לב לחומרת העבירה המיוחסת לה ובהיעדר כל נימוק המצדיק את ביטול ההרשעה בנסיבותיה האישיות הפרטניות. לפיכך, הרשיע בית משפט קמא את המבקשת, אך הסתפק בענישה שנגזרה עליה בבית משפט השלום בתוספת מאסר על תנאי.

5. המבקשת לא השלימה עם פסק דין זה. מכאן בקשת רשות הערעור שלפניי.

נימוקי הבקשה

6. בבקשתה, טוענת המבקשת כי עניינה מעלה שאלה בעלת חשיבות משפטית החורגת מעניינה הפרטי וכן כי מתקיים חשש לעיוות דין המצדיק מתן רשות ערעור.

7. במוקד הבקשה, ניצבת הטענה כי בית משפט קמא הקשיח את מבחני הלכת כתב לביטול הרשעה, באופן שיש לו, לשיטת המבקשת, השלכות חברתיות ומשפטיות שונות. המבקשת מדגישה כי עבדה בפעוטון, ממנו פוטרה ביום 28.12.2020, על רקע ההליכים המשפטיים נגדה. לדבריה, פסק הדין בבית משפט קמא קבע הלכה למעשה כי אדם ללא הכשרה מקצועית או השכלה אקדמית – "פיטוריו לאו פיטורין הם שכן ביכולתו לעבוד לכאורה בקלות בעבודה אחרת". לשיטת המבקשת, פסק דינו של בית משפט קמא יוביל להנצחת פערם בחברה. עוד נטען, כי בית משפט קמא קבע באופן תקדימי שהעבירה בה הורשעה המבקשת, בנסיבות בהן בוצעה, אינה מאפשרת אי הרשעה.

8. בנוסף, מעלה הבקשה שורת טענות באשר לפגמים שונים אשר נפלו לכאורה בפסק דינו של בית המשפט המחוזי. נטען, בין היתר, כי נקבעו קביעות נורמטיביות תקדימיות ביחס להיקף חובת הגילוי המוטלת על מועמד לעבודה אל מול מעסיק פוטנציאלי.

המבקשת מלינה אף על כך שבית משפט קמא הטיל בה, שלא בצדק לשיטתה, דופי מוסרי באופן העולה כדי עיוות דין. כל אלה מצדיקים, לעמדת המבקשת, להיעתר לבקשתה.

דין והכרעה

9. דין הבקשה להידחות, שכן היא אינה באה בגדר המקרים החריגים המצדיקים מתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי". חרף טענות המבקשת, הבקשה אינה מעלה שאלה בעלת חשיבות משפטית או ציבורית החורגת מעניינה הפרטי ואף אין חשש כי דחייתה תגרום לאי-צדק מהותי או לעיוות דין (ראו והשוו: רע"פ 547/21 סיטיקנ' מדינת ישראל (17.3.2021) (להלן: עניין סיטיקנ')).

10. בהלכת כתב הוותו מבחנים לצורך שקילת הימנעות מהרשעה, ובא לידי ביטוי העיקרון הבסיסי במשפט הפלילי לפיו משהוכח כי הנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו, יורשע בביצוען (ראו, למשל: עניין סיטיקנ', פסקה 8). ככלל, טענות הנוגעות לאופן יישומם של המבחנים להימנעות מהרשעה אשר הוותו בפסיקה, אינן מקימות עילה למתן רשות ערעור (רע"פ 6485/20 ביטון נ' מדינת ישראל (11.1.2021)). הלכה למעשה, טענתה המרכזית של המבקשת מתמקדת באופן יישום מבחני הלכת כתב עניינה. בכך די כדי לדחות את הבקשה.

הרבה למעלה מן הצורך, יוער, כי אף לגופם של דברים אין בטיעוני המבקשת ממש. דומה כי המבקשת מלינה על כך שהרשעה תקשה עליה לשוב ולהשתלב בעבודה בפעוטון. ואולם, כפי שעולה מהבקשה עצמה, בית משפט השלום הורה על אי הרשעתה ביום 6.8.2020. עבודתה של המבקשת בפעוטון הופסקה ביום 28.12.2020. ההחלטה על הרשעתה בבית המשפט המחוזי ניתנה רק ביום 21.4.2021. מכך יוצא, כי המבקשת פוטרה עוד בטרם הורשעה. כפי שציין בית משפט קמא, הדבר מרמז דווקא על כך שאין קשר בין החלטה שלא להרשיע את המבקשת, לבין אפשרות המשך העסקתה בפעוטון. משפוטרה לאחר שהוחלט על אי הרשעתה ובטרם נהפכה החלטה זו, לא נראה כי המבקשת יכולה להיבנות מעניינים הקשורים בפיטוריה כשיקול לתמוך באי הרשעתה.

11. אשר ליתר טענותיה של המבקשת, חרף ניסיונה לעטות עליהן אצטלה עקרונית, הרי שהן ממוקדות בעניינה הפרטי ואינן מעוררות כל שאלה בעלת חשיבות משפטית או ציבורית. טענות כאלה אינן מצדיקות היעדרות לבקשת רשות הערעור (ראו, למשל: רע"פ 3569/20 אלטאראוס נ' מדינת ישראל (7.6.2020)).

עם זאת, יודגש כי לא מצאתי בפסק דינו של בית משפט קמא את הקביעות התקדימיות לכאורה אשר לטענת המבקשת עולות ממנו. כך, לא מצאתי כי פסק הדין הוביל להקשחת הלכת כתב או כי נקבעה קביעה עקרונית כלשהי באשר לחובת הגילוי ביחסים שבין עובד ומעביד. כן, לא מצאתי כי בית המשפט הטיל במערערת "דופי מוסרי" בלתי מוצדק. בדין עמד בית המשפט המחוזי על חומרת העבירה בה הורשעה המבקשת, ובוודאי שאין בהערותיו בעניין זה משום עיוות דין.

12. סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ט בסיון התשפ"א (9.6.2021).

ש ו פ ט
